

Alfred Jensen: Den kommunistiske rigsdagsgruppe rettede i lørdags en henvendelse til regeringen for at få den til at intervenere til fordel for nogle rigsdagsmedlemmer i Grækenland tilhørende EDA, den demokratiske venstreunion. Jeg har indtil nu ikke set nogen reaktion fra regeringens side på denne vor henvendelse og anmoder derfor statsministeren eller et andet medlem af regeringen om, inden denne finanslovdebat bringes til ende, at udtale sig her i salen. Jeg er på det rene med, at flertallet af dette tings medlemmer ikke er klar over, hvad denne henvendelse indeholder, af den simple grund at pressen jo ikke er særlig flittig til at referere, hvad der udsendes gennem Ritzaus Bureau eller radioavisen. Jeg skal derfor kort omtale, hvad vor henvendelse går ud på.

Ved valget til den græske rigsdag den 9. september i år valgte 10 repræsentanter for den demokratiske venstreunion. Disse 10 mand var alle arresterede eller internerede på grund af politisk virksomhed. De har alle gennem de senere år ydet en stor indsats for det græske folks frihed og selvstændighed og deltaget ivrigt i kampen mod den græske fascisme. Deres valg blev kendt gyldigt af valgmyndighederne, og så skulle disse 10 repræsentanter i henhold til den græske forfatnings § 63 sættes på fri fod. Regeringen Venizelos har dog tøvet med at give dem den frihed, som de i henhold til forfatningen har krav på. Dette har medført stor utilfredshed i Grækenland. Fra alle dele af landet er der protesteret imod dette brud på forfatningen. Også de 10 indespærrede har deltaget i protesten mod forfatningsbrudet. I mere end 12 dage har de gennemført en sultestrejke under de hårde vilkår, hvorunder en sådan strejke jo foregår, og de indstillede udelukkende strejken, fordi lederne af deres organisation, EDA, henvendte sig til dem og sagde: hør op med denne strejke, vi vil hellere have jer som levende medkæmpere end som døde martyrer.

Der er fra en lang række lande verden over rettet henvendelse til den græske regering om at respektere § 63 i den græske forfatning og give disse 10 repræsentanter friheden. Der skulle imidlertid gå nogen tid, inden regeringen efterkom disse ønsker. Den 2. november meddeltes det, at 7 af de indespærrede var blevet løsladt; det drejede sig om dem, der var interneret. Tilbage sidder stadigvæk 3 af de valgte rigsdagsmedlemmer, som altså har krav på at blive sat i frihed. Blandt disse tre er Glezos, der valgtes med 28 000 stemmer i Athen, tre gange så mange stemmer som nødvendigt for at blive valgt.

Glezos er ikke helt ukendt. Det var ham, der den 30. maj 1941 tog naziflaget ned fra Akropolis som demonstrativ begyndelse til rejsningen af frihedskampen mod de tyske besættelsesstyrker. Jeg beder om, at man hæfter sig ved, at det var den 30. maj 1941, altså mange dage før Hitler overfaldt Sovjetunionen. Han fik for denne handling en dødsdom, som imidlertid ikke blev eksekveret.

Vor henvendelse går altså ud på, at den danske regering, som jo må siges at stå i et nogenlunde venskabeligt forhold til den græske, retter henvendelse om, at den respekterer den græske forfatnings bestemmelser og også løslader de resterende 3, så alle 10 har den frihed, forfatningen giver dem, så længe rigsdagen er samlet.

Vi retter denne henvendelse, fordi det på et tidligere tidspunkt er sket, at den danske regering har henvendt sig i Athen og protesteret mod de overgreb, der fandt sted overfor anderledes politisk tænkende.

Dernæst vil jeg gerne i tilslutning til, hvad min partifælle, det ærede medlem hr. Aksel Larsen har sagt om tvungen opsparring, gøre nogle bemærkninger om denne sag.

Finansministeren har under denne finanslovbehandling udtalt, at der ikke var særlig stor utilfredshed ude blandt skatteyderne med denne foranstaltning. Han har ved tidligere lejlighed givet udtryk for, at der stort set var forståelse for de byrder, der blev lagt på borgerne, og også af, at disse byrder var nødvendige. Det er klart, at de udtalelser, finansministeren her fremsætter, ikke dækker over den reelle stemning ude i befolkningen. De udtalelser, der er fremkommet i form af protest mod den strenge beskatning og mod tvangsopsparing fra arbejdspladser og fagforeninger, taler deres tydelige sprog.

Man kan naturligvis hovere, som visse dele af dagspressen i dag gør, over, at kun en trediedel af B. & W.s arbejdere har stemt for at nedlægge arbejdet og gå i demonstration til Christiansborg, men man forstår, at når 877 arbejdere indtager et sådant standpunkt, så er det ikke udtryk for, at man har den samme opfattelse af byrdernes fordeling, som finansministeren har, så er det ikke udtryk for tilfredshed, så er det udtryk for noget helt andet. Det samme gælder de tusinder, der mødte op her udenfor rigsdagen i formiddags. Ejheller er det udtryk for, at man forstår nødvendigheden eller formålstjenligheden af de byrder, der gennem den tvungne opsparring lægges på den arbejdende befolkning. Man er da vel ikke så naiv at tro, at disse menne-